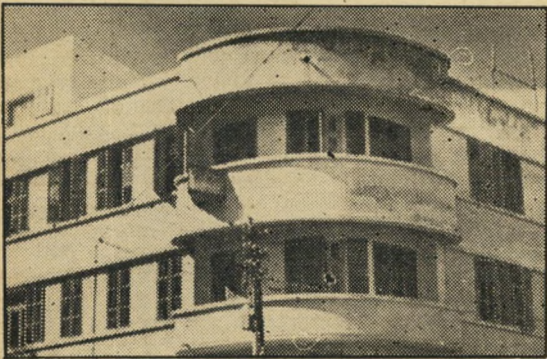

מכתב לאבא

משכן חברת "גלים"

כדי לגייס את ההון הדרוש לה, נאלצה החברה למשכן את כל רכושה עבור הלוואה פעוטה של 500 לא"י, מתושבת חיפאית ב־7.5%.

והרכוש, באותם הימים, היה אמנם דל: שני דיקטפונים חשמליים, 150 גלילים לדיקטפונים, 120 מנורות רדיו, שבעה מקלטים סוג א' ו־12 סוג ב', 20 מגהצים שונים, 20 סירים וקומקומים, 10 תנורי חימום ואיאלה אביזרים ועצמים הדרושים לחנות רדיו וחשמל.

אך לא לזמן רב עסקה חברת גלים בע"מ בפעוטות. היא פרעה את חובה והחלה מגשימה את מטרתה המוצהרת בתקנונה ה־רשמי: ייצור מכשירי רדיו וצרכי חשמל, מסחר במכשירי רדיו וצרכי חשמל כנ"ל — הן מתוצרת עצמית והן מתוצרת של פירמות אחרות.

במרוצת השנים התבססה החברה, תחת ארון השופע והמחמם של עיריית חיפה ומדינת ישראל. עד כמה שיגשגו העסקים תר כוח העבודה הקטנה כי עוד בשנת 1953 הגיע אגף השותפים ב־חברה זו, המהנדס לוי דובקין, לידי הסכם עם שלטונות מס ה־הכנסה בו נקבעה הכנסתו הרשמית כ־4002 ל"י.

ומר דובקין הוא בסך הכל שותף בחלק זעיר מחברת גלים ב־ע"מ, והוא אינו מחזיק אלא ב־10% בלבד ממניותיה.

אולם, בעצם, מיותר למסור לכבודו פרטים על חברת גלים ב־ע"מ כי אתה, ראש העיר, הנך בעל 30% (שלושים אחוזים) של מניות חברה זו, עוד מיום ייסודה.

הרשה נא לי, כבוד ראש העיר, לסיים בהזכירי לכבודו כי צד קה (והתנדבות לקרן המגן) מתחילה בבית. או שמא מתאים יותר במקרה זה — בבית העסק?

בברכת חזק ואמץ

מערכת העולם הזה, תל אביב

לכבוד

מר אבא חושי,
ראש עיריית חיפה,
רחוב ירושלים 15,
חיפה.

אדוני ראש העירייה,

קראתי ברגשי גאווה את דבריך מאז חזרת מסיוורן המוצלח ב־ארצות־הברית. „אנו כבר חיים בשעת חירום ויש הכרח להכין את הציבור לכך!“ כך קבעת בפירוש. כמנהיג דגול, גם התרעת על גילויים של חוסר היענות שוה מצד כל שכבות העם.

כחבר הוועדה הציבורית למען קרן המגן, הספיק אדוני גם ל־עמוד על התופעה המזווה שרוב הכספים לרכישת נשק־מגן נת־רם עד כה דווקא על־ידי האנשים הקטנים, האורחים הפשוטים ש־אינם עשירים במיוחד — ושאינם יכולים להרשות לעצמם, למשל, נסיעות לחוץ־לארץ.

לעומת אלה, כפי שאדוני כבוד ראש העיר כבר הספיק לקבוע, קיימים המשתמטים, בעלי העסקים הגדולים והחברות בערכון־מר־גבל, אשר מקומם נעדר מבין הדואגים לעתיד המדינה.

בעדימניות חושי

על כן, מתוך השתתפות בדאגת כבודו ליושר ולצדק, הריני מר־שה לעצמי להצביע לכבודו על חברה חיפאית מסויימת שלא תר־מה עדיין אף פרנסה אחת לקרן המגן.

חברה זו, אדוני ראש העיר, היא חברת גלים בע"מ, הסוחרת במכשירי רדיו ואלקטרוניקה. עד לפני זמן קצר ניהלה חברה זו את עסקיה בחנות המרווחת שבבית הקרנות, ברחוב הרצל 16, ב־עיר הנכבדה. עתה עברה חברה זו למשכן חדש, ב־שלושה חדר־רים, ברחוב החלוץ 29, לא הרחק מבנין העירייה.

החברה, שנוסדה ב־1938, החלה אמנם את עסקיה בצניעות רבה.

הוא היה המדאק הישיר של מרד פקידו עיי־רית חיפה, בראשותם של שלום מחור ושלום טיאני. הוא הסית, רקם אינטריגות, השתמש בכוח בריוניו ונעזר בכל האמצעים לקידוש מטרתו.

מאמציו של החבר פלג בן ה־31 התבסאו גם מעל לצו התפקיד, כאשר, בהיות מרכז תעמולת מפא"י בתקופת הבחירות, קיבל ל־עבודה פקידות נאות. אשתו, שהתמסרות יפה זו נראתה לה מוגזמת במקצת, ערכה לו פעם שערוריה פומבית באחת האסיפות המפלג־תיות.

המקרה, כמו רבים אחרים, טושטש. דב המשיך לעסוק בריכוז כספי קרן הבחירות של מפא"י, פנה לוועדי פועלים, גבה מהם סכר־מים ש־המפלגה נצרכת להם באופן דחוף.

הרוד באמריקה. ימים מספר אחרי ה־בחירות, שאת תוצאותיהן ראה דב כנצחונו האישי, ניגשה אשתו אל שיפיה אלמוגי, סי־פיה לה כי קיבלה הזמנה לבקר דוד בארצות־הברית.

דב, שלפתע תקפו אותו געגועים עזים אל דודו בניכר, נסע אף הוא בעקבות אשתו ו־לידו, כשהוא מביטח לעצמו תחילה את מקר־מו כראש האיגודים המקצועיים.

נסיעתו השאירה אחריו חלל קטן, בצורת גרעון בקופת קרן הבחירות. „גרעונציק“ הסבירו חתיקי מפא"י בסלחנות. מתנגדיהם סברו אחרת: סכום המעילה המשווערת לא נקבע עדיין, מתנדנד בין 80 ל־100 אלף ל"י.

סען יוסף אלמוגי בפני כתב העולם הזה השבוע: „כל השמועות על דב פלג הן מצור־צות מהאצבע. הוא נסע לביקור קרובים ב־אמריקה. מקומו ותפקידו במפלגה שמורים ומצפים לו.“

לא מצפה לו: דירתו ברחוב נרקיס 3 ש־על הר הכרמל, שדב הספיק למכרה לפני ה־ביקור אצל הדוד.

לקח באזרחות טובה

לובה גליקמן החליטה לתת לבתה טובה, בת ה־19, לשוטר שניגש באזרחות טובה. לשם כך לקחה אותה ביום הבחירות האחרון לקלפי מס־4000 שברחוב י. ל. פרץ, חיפה.

מאשרת על כנורתה הציבורית, פינתה אמה לובה, לאחר שהצביעה כחוק את מקומה לטובה. כאן אירעה תקלה בשיעור המאלף: לטובה החיילת נאמר באדיבות שעליה להצביע במחנה צבאי.

השינוי הגדול. טובה החמודה לא הת־רגשה ביותר, הלכה עוד באותו יום לקול־נוע, השאירה את פנס היהוי בבית.

לובה, שהתמהמהותה של טובה קיצרה את רוחה, לקחה את פנס היהוי של בתה, הלכה אתו לקלפי 4000, התייצבה שוב בתור לבוחרים, ככונה להצביע בשביל בתה.

כשנטל סגן יושב־ראש הקלפי את תעודת היהוי של טובה לידו, תמה כיצד אפשר להזדקן כל־כך. הוא שאל ביובש אם תעודת היהוי שייכת לה.

טובה המגמגמת החלה להסביר לו, ואחר לשוטר שניגש למקום, כי בטעות לקחה את תעודת בתה. התעודה נשארה בידי השוטר, שהבטיח להחזירה רק כאשר תציג לובה לפניו את תעודתה שלה.

במשטרה, לשם נקראה לאחר שנתברר ש־כבר חזרה באותו יום, סיפרה לובה סיפור אחר. טענתה: אנשי הקלפי דוברי העברית לא הבינו את דבריה שנאמרו באידיש. כל כוונתה, אמרה, הייתה לשאול אם תוכל ל־ב־חזר בשם הבת.

אמר השבוע שופט השלום אריה כלימור במשפטה של לובה: „לובה גליקמן נהגה כמו בפתגם: 'תפשת אותי — טעיתי' — לא תפשת אותי — זכיתי.“ התוצאה: קנס 35 ל"י.

משפט

ואהבת לגיסך כמוך

יעקב מורחי (21) הוא בעל חץ עדין — אפילו אם הדברים אמורים במרקע־עשים פשוט ופרוואי. המרקע שהגישה לו מול אש־תו באותו יום נראה בעיניו כעלבון לאמנות הגאסטרונומית. הוא הטיח את קצרת ה־גיד ברצפת החימר של צריפו במערכת בית שאן, ארו צרורו הדל בסדין וטרק את הדלת מאחוריו.

צויה בית־הקפה הסמוך נראה לו כמקלט טבעי להרהורים. עזר בכך לא מעט גם בק־בוק העראק שניצב, כמנחם, על שולחנו.

סכין בריאה. הפסיק את הרהוריו הנר־

גים של יעקב הצנום גיסו, אנואר חביבי, שבא בשליחות מול אחותו להחזיר את הבעל ה־אבוד לארבעת ילדיו. השיחה ביניהם הייתה חמה. שני הגיסים מצאו כי בניהם לא יספיקו לבטא את מה שבלבם, העדיפו להוסיף, כי משקל לדבריהם, גם את הימים לוויכוח.

סכין חדרה לריאתו של אנואר, סיכמה את המיפגש המשפחתי. אנואר נלקח לבית ה־חולים בעפולה כשהוא רוקק דם. יעקב ה־מפחד חזר אל אשתו ותשבליה.

אנואר לא היה אדם נוטר טינה. הוא בילה 20 יום בבית־החולים יצא עם מסקנה כי שלום הבית נשאר, בכל זאת, מעל לכל. כא־שר נקרא להעיד במשפטו של יעקב, שנא שם בנסיון להריגה, סתר את דברי כל העדים שסיפרו את האמת.

נפלת על חבילת כלי־מטבח וסכין המט־בת חדרה לריאתי, אמר לשופט יעקב בר־זאב, שלא נטה להאמין לסיפורו התמים. הוא שלח את יעקב מורחי למאכר חודשיים, צויה להעמיד את גיסו האוהב בפני בית המשפט המחוזי על מתן עדות שקר.

השבוע, הגיש עורך הדין גדעון מרקוזה פרעור על מאסרו של יעקב. טען מרקוזה: שאף הוא האמין כי שלום־בית מעל לכל: „הם הרי השלימו ביניהם — המאסר יקלל שוב הכל.“

דרכי חיים

פלישה של יצאניות

כל אדם היה ודאי מזדעזע לו היה שב־ל־ביתו לאחר שנעדר ממנו זמן מה ומוצא כי אלמונים פרצו אל חדרו. אולם מה תהיה ת־גובתו של אדם המוצא שלא זו בלבד שחדרו נפרץ אלא שמיטתו היחידה משמשת מקום עבודה לחצי יצאניות? מרדכי גפן ה־גיב בפשטות. הוא התלונן במשטרה: „זונות פלשו לדירת.“

סמל המשטרה התייחס אל הודעתו של גפן כאל בדיחה גרועה, אף־על־פירכן, מילא את חובתו, יצא בתלבושת אורחית למקום.

חדרו של גפן נמצא במרתף המשמש מק־לט ליד ככר לונדון בתל־אביב. כשנכנס הסמל פנימה, מצא בו מנורת נפט קטנה שהפיצה אור חיור על מיטת ברזל ועל ארון הבגדים השבור שהיו בחדר, לא היה שום סימן אפי־לו לפלישה של חתולים.

גפן והסמל המאוכזב כבר עזבו את החדר, עמדו בחצר, כשזוג דמויות נראה יורד במד־רגות לחדר, נועל את הדלת אחריה. מיד ל־אחריהם הופיעו עוד גבר ואשה, חיכו בפתח עד שיצא הזוג שהיה בחדר. הסמל שוכנע.

הוא לא החליף סדין. ספורן של חמש היצאניות היה כמעט זהה. הן כלל לא פל־שו לחדר, טענו, כי הם שילמו שכר־דירה

עבור השימוש בו. מרדכי גפן טען שלא קיבל פרנסה. התרתחה יצאנית הנה ימקוס (19): „זה לא הוא. שלמנו לשלמה ביטון שלש ל־רות בשביל כל קליינט.“ התערה תנה ווי־צמן דקת הגו: „אני שילמתי רק שתיים, מ־פני שהוא אוהב אותי.“

עד מהרה נעצר משכיר הדירה, שלמה ביי־סון (19), צעיר הרר בשכנות למקום, שהכי־חיש כל שייכות לעיסקה: „הן משקרות. אני רק מכיר אותן משפת־הים. לא התעסק־תי אתן בכלל.“

למרות מקצוען הלא־כליכך מכובד, נש־בעו הצעירות בכבודן: „שלמה ביטון הוא שהשכיר לנו את החדר. הוא היה שומר על הכביש מפני המשטרה.“

כשנשאלה אחת מהן לסיבת כעסה על ביי־סון השאלה אחת מהן שנעלה את שכר ה־דירה, ואפילו לא היה מחליף סדין. עשרים איש שכבו בלילה אחד על אותו סדין.

שיכון בשדרה

מדי לילה בלילה, יכולים חובבי שירת־ניבול־יפה להאזין, חנם אין כסף, למיטב ה־שירה העולמית מסוג זה, כשהיא מושרת בקולו הצרוד של יוסף אבן זוהר (41) סמרטטר המתגורר בשדרות הקרן־הקיימת,

(המשך בעמוד 12)